

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 370

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 3 mai 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 148 din 17 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, precum și ale art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților.....	1-6		
			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
		325.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.603/2004 privind darea unui imobil în folosință gratuită Asociației „Grupul pentru Dialog Social” 7
		331.	— Hotărâre pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2005 al Companiei Naționale de Administrare a Fondului Piscicol, aflată în subordinea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale 7-8
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
		169.	— Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Reglementării tehnice „Normativ privind proiectarea liniilor și stațiilor de cale ferată pentru viteze până la 200 km/h”, indicativ NP 109-04 8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 148

din 17 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, precum și ale art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător

Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Aurelia Popa — procuror
Benke Károly — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, ale art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002 și ale art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003, excepție ridicată de Paraschiva Popovici și alții în Dosarul nr. 3.744/M/2004 al Tribunalului Brașov.

La apelul nominal răspunde Ministerul Justiției, prin consilier juridic, fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 476D/2004 și nr. 80D/2005, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Gheorghe Burdea și alții în Dosarul nr. 4.122/M/2004 al Tribunalului Brașov, respectiv de Ioan Brucă și Gherghina Tudor în Dosarul nr. 2.184/2004 al Tribunalului Covasna. De asemenea, Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 88D/2005 și nr. 101D/2005, având ca obiect dispozițiile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 și ale art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002, respectiv dispozițiile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 și ale art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001, excepție ridicată de Nicoleta Zettel și alții în Dosarul nr. 9.266/2004 al Tribunalului Suceava, respectiv de Gabriela Aurelia Nedelcu și alții în Dosarul nr. 1.002/C/2004 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal efectuat în dosarele sus-menționate răspunde Ministerul Justiției, prin consilier juridic, fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate este, în totalitate sau în parte, identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Ministerul Justiției, prin consilier juridic, este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 476D/2004, nr. 80D/2005, nr. 88D/2005 și nr. 101D/2005 la Dosarul nr. 470D/2004, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Ministerul Justiției, prin consilier juridic, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că dreptul constituțional la concediu de odihnă plătit cuprinde două componente, una de natură nepatrimonială, care constă în însăși efectuarea concediului, în suspendarea obligației salariatului de a presta munca, iar cealaltă de natură patrimonială, constând în indemnizația de concediu și prima de concediu. În consecință, se consideră că suspendarea aplicării prevederilor legale referitoare la prima de concediu duce la suspendarea dreptului constituțional la concediu de odihnă plătit. Astfel, are loc o restrângere nejustificată a acestui drept și, prin urmare, se aduce atingere însăși existenței dreptului, ceea ce este contrar textului constituțional al art. 53.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002 și ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, se apreciază că aceasta este inadmisibilă, întrucât, având în vedere principiul constituțional al anualității bugetului de stat, dispozițiile legale criticate nu

mai sunt în vigoare, ele producându-și efectele doar până la expirarea anului bugetar pentru care au fost adoptate. De asemenea, se apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 este neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, a art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001, a art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002 și a art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003, ca fiind inadmisibilă, în conformitate cu art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, întrucât dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare. În acest sens se susține că art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 și-a încetat aplicarea cu începere de la 1 ianuarie 2002, iar legile nr. 743/2001, nr. 631/2002 și nr. 507/2003, fiind legi bugetare, sunt guvernate de principiul anualității bugetului de stat, conform art. 138 din Constituție, și și-au încetat efectele la expirarea exercițiului bugetar pentru care au fost adoptate.

Totodată se solicită respingerea ca neîntemeiată a criticii de neconstituționalitate a art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002, întrucât este la aprecierea legiuitorului posibilitatea de a abroga dispozițiile privind acordarea unui drept legal suplimentar. De asemenea, se mai arată că atât timp cât abrogarea prevederilor privind un drept legal suplimentar acordat este posibilă, în speță prin prevederile art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002, nimic nu împiedică legiuitorul să suspende aplicarea acestuia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 11 august 2004, 18 august 2004, 27 ianuarie 2005, 31 ianuarie 2005 și 21 ianuarie 2005, pronunțate în dosarele nr. 3.744/M/2004 și nr. 4.122/M/2004 ale Tribunalului Brașov, nr. 2.184/2004 al Tribunalului Covasna, nr. 9.266/2004 al Tribunalului Suceava, nr. 1.002/C/2004 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, precum și a celor ale art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților**, excepție ridicată de Paraschiva Popovici și alții, de Gheorghe Burdea și alții, de Ioan Brucă și Gherghina Tudor, de Nicoleta Zettel și alții, precum și de Gabriela Aurelia Nedelcu și alții în cadrul unor cauze având ca obiect soluționarea unor conflicte de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate încalcă dispozițiile art. 38 alin. (2) și ale art. 49 din Constituție [devenite, după revizuirea și republicarea Constituției, art. 41 alin. (2), respectiv art. 53], întrucât „drepturile la prima de vacanță au fost suspendate, cu toate că normele constituționale nu prevăd posibilitatea suspendării drepturilor

constituționale, între care se numără și dreptul la prima de vacanță, care se include în concediul de odihnă plătit, sau în cel mai rău caz, în «alte situații specifice», prevăzute de art. 38 alin. (2) din Constituție“.

Autorii excepției susțin, de asemenea, că „restrângerea dreptului la prima de vacanță este nejustificată, fiind încălcate drepturile puterii judecătorești, atât de către Guvern, prin ordonanța de urgență menționată, cât și de către Parlament, prin legile succesive privitoare la bugetul de stat pe anii 2001, 2002 și 2003“. Autorii excepției au arătat, potrivit celor consemnate în încheierea instanței de judecată, că restrângerea unor drepturi constituționale este posibilă „numai în situațiile de excepție prevăzute de art. 49 alin. (1) și (2)“. De asemenea, se consideră că prin dispozițiile legale criticate a fost restrâns exercițiul dreptului legal la prima de concediu, fără a exista vreuna dintre situațiile prevăzute de dispozițiile art. 53 din Constituție.

Pe de altă parte se invocă în susținerea excepției și încălcarea dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție [devenit art. 115 alin. (4)], constând în aceea că măsura dispusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 nu a fost justificată de o situație excepțională, așa cum prevede Constituția, sau, dacă aceasta a existat, nu a fost adusă la cunoștință prin expunerea de motive, așa cum prevede acum Constituția revizuită. De altfel, subliniază autorii excepției, „nici ulterior, prin legile bugetului nr. 743/2001, nr. 631/2002, nr. 507/2003, nu s-a manifestat o preocupare în acest sens“.

Totodată, autorii excepției din Dosarul Curții Constituționale nr. 88D/2005 consideră că prevederile art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților sunt neconstituționale, întrucât abrogă dispozițiile legale referitoare la prima de concediu.

Tribunalul Brașov și Tribunalul Vrancea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens se consideră că „prima de vacanță prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996 se încadrează în sintagma «alte situații specifice, stabilite prin lege», prevăzută de art. 41 alin. (2) din Constituția României, având în vedere că aceasta este distinctă de concediul de odihnă plătit, însă este specifică profesiei reclamantilor (judecători și, respectiv, personal auxiliar) și prevăzută prin lege specială“.

Pe de altă parte se arată că, și în cazul în care „această suspendare ar fi considerată o restrângere temporară, aceasta nu apare ca fiind justificată, prin prisma reglementării constituționale referitoare la circumstanțele în care restrângerea este posibilă“. Așadar, instanțele consideră că „restrângerea drepturilor categoriilor profesionale din care fac parte reclamantii apare ca fiind complet nejustificată, cu atât mai mult cu cât nu sunt îndeplinite nici condițiile prevăzute de art. 53 alin. (2) din Constituția României, în sensul că o asemenea măsură nu este necesară într-o societate democratică; nu se poate stabili dacă aceasta este proporțională cu situația care a determinat-o, întrucât actele normative criticate de reclamantii pe calea excepției de neconstituționalitate nu cuprind nici o expunere de motive care să justifice luarea acestei măsuri; măsura este de natură a conduce la discriminarea autorității judecătorești față de celelalte puteri ale statului, iar luarea măsurii se poate aprecia că aduce atingere dreptului însuși, atâta vreme cât acesta este consfințit din anul 2000, iar suspendările succesive ale exercitării lui, în mod nemotivat și fără suport legitim,

afectează substanța dreptului însuși, care nu poate fi realizat, existând doar teoretic, fără a putea fi exercitat“.

Tribunalul Covasna apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că, „în speță, nu este vorba de suspendarea unui drept constituțional, ci a unui drept instituit printr-o lege specială“, iar dispozițiile constituționale ale art. 53 se referă, în mod exclusiv, numai la drepturile și libertățile reglementate de cap. II al titlului II din Constituție.

Tribunalul Suceava — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prevederile legale criticate fiind în concordanță cu „principiul protecției sociale a muncii garantat de Constituția României“. Se mai consideră că „indemnizația de concediu, care este asigurată în continuare [...], nu este identică cu prima de concediu, ce era asigurată de art. 41¹ alin. (1) din Legea nr. 50/1996, alăturat indemnizației de concediu“.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, a dispozițiilor art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001, precum și a celor ale art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002 este inadmisibilă, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003 este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere Guvernul susține că referitor la textele legale criticate, care au fost în vigoare numai pentru perioada anilor bugetari 2001, 2002 și 2003, excepția este inadmisibilă în lumina dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992.

Pe fond, în ceea ce privește dispozițiile art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, Guvernul apreciază că susținerile autorilor excepției în legătură cu „dreptul la concediul de odihnă plătit“, prevăzut de art. 41 alin. (2) din Constituție, republicată, nu sunt fondate. În acest sens Guvernul precizează că „dreptul la concediu de odihnă anual plătit, [...], cuprinde, potrivit legii organice (Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare) [...], în conținutul său, dreptul salariaților la efectuarea duratei concediului anual de odihnă și, respectiv, dreptul la plata unei indemnizații pentru perioada concediului de odihnă, care nu poate fi mai mică decât valoarea totală a drepturilor salariale de care salariatul ar fi beneficiat dacă ar fi desfășurat activitate în perioada respectivă“. În consecință, Guvernul apreciază că „dispozițiile interne nu aduc nici o atingere dreptului salariaților la concediu de odihnă plătit“.

În legătură cu invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Guvernul apreciază că în cauză nu este restrâns și nu este suspendat exercițiul vreunui drept constituțional. Dispozițiile legale criticate „nu aduc atingere dreptului constituțional la concediu de odihnă plătit, ci decalază, cu respectarea dispozițiilor art. 64 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, data de la care vor fi aplicate prevederile din cuprinsul actelor normative în vigoare ce reglementează acordarea «primei» pentru plecarea în concediul de odihnă, ca supliment pe lângă «indemnizația plătită pentru perioada concediului de odihnă»“.

În punctele de vedere exprimate în dosarele Curții Constituționale nr. 80D/2005, nr. 88D/2005 și

nr. 101D/2005 Guvernul apreciază, într-o surprinzătoare opoziție față de punctele de vedere exprimate anterior în alte dosare, că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 este întemeiată. În acest sens se consideră că, „prin interpretarea coroborată a dispozițiilor Codului muncii și ale Legii nr. 188/1999, [se] impune concluzia consacării legislative a două componente ale dreptului la concediu de odihnă plătit“, drept prevăzut de art. 41 alin. (2) din Constituție. Astfel, o primă componentă este una nepatrimonială, care „constă în însăși efectuarea concediului, în suspendarea obligației salariatului de a presta munca“, iar cea de-a doua componentă „are o natură patrimonială și acoperă drepturile cuvenite salariatului în perioada concediului de odihnă“. Guvernul apreciază că această ultimă componentă a dreptului la concediu de odihnă plătit include atât indemnizația de concediu, cât și prima de concediu, acestea fiind „ineluctabil asociate“. În consecință, suspendarea dreptului la prima de concediu reprezintă „o suspendare a unui drept constituțional fundamental consacrat de art. 41 alin. (2) din Constituție“.

Totodată se mai susține că „suspendarea aplicării normei în baza căreia se acordă un drept recunoscut constituțional echivalează cu restrângerea nejustificată“ a dreptului constituțional la concediu de odihnă plătit. De asemenea, Guvernul consideră că măsura în discuție aduce „atingere însăși existenței dreptului și încalcă, [astfel], în mod flagrant, dispozițiile art. 53 din Constituție“.

În punctul de vedere exprimat în Dosarul Curții Constituționale nr. 80D/2005, Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003 este inadmisibilă, întrucât acestea nu mai sunt în vigoare, ele încetându-și efectele la 31 decembrie 2004.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002, Guvernul consideră că aceasta este neîntemeiată, „fiind vorba de o prevedere finală, prin care se abrogă dispozițiile referitoare la salarizarea și la alte drepturi ale magistraților și personalului juridic de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, acestora, din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești“. De asemenea, se mai arată că „autorii excepției nu prezintă motivele prin care susțin neconstituționalitatea textului în cauză“.

Avocatul Poporului apreciază că „prevederile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 și ale art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003 sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001 și a art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002 este inadmisibilă“.

În susținerea punctului său de vedere Avocatul Poporului arată că „suspendarea, prin dispozițiile legale criticate, a dreptului la prima ce se acordă cu ocazia plecării în concediu de odihnă este conformă dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căreia salariații au dreptul la măsuri de protecție socială, care sunt — cum precizează textul constituțional — «stabilite prin lege». Totodată, textele legale indicate instituie o măsură temporară, motivată de faptul că în bugetul de stat pe anul 2004 nu sunt prevăzute sume cu această destinație, stabilirea cuantumului și a principalelor destinații ale alocațiilor bugetare constituind atributul constituțional exclusiv al legiuitorului“.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 și ale art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003 față de dispozițiile art. 53 din Constituție, Avocatul Poporului menționează că „aceasta nu poate fi reținută, întrucât textele legale criticate nu pun în discuție restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale“.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001 și ale art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002 față de art. 41 alin. (2) și art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, Avocatul Poporului arată că, „potrivit principiului anualității bugetului de stat, care este de natură constituțională (art. 138 din Constituție), Legea nr. 743/2001 a fost în vigoare în cursul anului 2002, iar Legea nr. 631/2002, în cursul anului 2003, perioade pentru care s-a aprobat bugetul de stat“. În consecință, Avocatul Poporului, cu privire la aceste două acte normative, arată că devin „incidente prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia Curtea Constituțională se pronunță numai asupra excepțiilor de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții legale în vigoare“. În acest sens Avocatul Poporului face trimitere la jurisprudența Curții, indicând deciziile nr. 61 din 26 februarie 2002 și nr. 21 din 21 ianuarie 2003.

În punctul de vedere trimis Curții Constituționale în Dosarul nr. 80D/2005 Avocatul Poporului susține că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003 este inadmisibilă, întrucât acestea nu mai sunt în vigoare, ele încetându-și efectele la 31 decembrie 2004.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002, Avocatul Poporului apreciază că aceasta este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 2 martie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 386 din 10 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 17 iulie 2001, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 11 decembrie 2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 29 noiembrie 2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2003, precum și cele ale art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 18 decembrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 347/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 22 iulie 2003.

Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001: „De asemenea, se suspendă până la data de 1 ianuarie 2002 aplicarea prevederilor art. 41¹ alin. (1) care cuprind dispoziții referitoare la acordarea primei pentru concediul de odihnă și ale art. 45 alin. (1) referitoare la cuantumul sporului cu care se plătesc orele lucrate peste durata normală a timpului de muncă din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 18 noiembrie 1999, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 1 septembrie 2000, precum și aplicarea prevederilor art. IV referitoare la acordarea primei cu ocazia plecării în concediul de odihnă din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 237/2000 pentru modificarea Legii nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 614 din 29 noiembrie 2000.”

— Art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001: „Termenele prevăzute la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, aprobată și modificată prin Legea nr. 386/2001, se prelungesc până la data de 31 decembrie 2002.”

— Art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002: „Termenele prevăzute la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, aprobată cu modificări prin Legea nr. 386/2001, cu modificările ulterioare, se prelungesc până la data de 31 decembrie 2003.”

— Art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003: „Aplicarea prevederilor din actele normative în vigoare referitoare la primele ce se acordă cu ocazia plecării în concediul de odihnă, precum și a celor ale art. 32 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă până la data de 31 decembrie 2004.”

— Art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002: „Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă art. 1¹, precum și celelalte dispoziții referitoare la salarizarea și alte drepturi ale magistraților și personalului de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, acestora, din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 18 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt: art. 41 alin. (2), art. 53 și art. 115 alin. (4), care au următorul cuprins:

— Art. 41 alin. (2): „Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege.”

— Art. 53: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor, desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

— Art. 115 alin. (4): „Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.”

Curtea reține că, în esență, se consideră neconstituțională suspendarea acordării unor drepturi bănești prin dispozițiile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, prelungirea succesivă a acestei suspendări, prin cele trei legi bugetare criticate, precum și abrogarea dispozițiilor legale a căror aplicare fusese suspendată față de magistrați și personalul de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, acestora, întrucât aceasta constituie o măsură care încalcă prevederile art. 41 alin. (2) și ale art. 53 din Constituție. De asemenea, se consideră că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2001 s-a făcut cu nerespectarea prevederilor textului constituțional al art. 115 alin. (4).

Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, iar Curtea, de exemplu, prin Decizia nr. 69 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 14 martie 2005, Decizia nr. 56 din 1 februarie 2005, nepublicată încă, și Decizia nr. 37 din 25 ianuarie 2005, nepublicată încă, a respins excepții de neconstituționalitate cu obiect similar.

Prin deciziile menționate, Curtea a reținut că dispozițiile art. 41¹ alin. (1) referitoare la acordarea primei pentru concediul de odihnă și ale art. 45 alin. (1) referitoare la cuantumul sporului cu care se plătesc orele lucrate peste durata normală a timpului de muncă, din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 18 noiembrie 1999, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 1 septembrie 2000, au fost suspendate succesiv, prin art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, prin art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001, până la data de 31 decembrie 2002, iar, în raport cu celelalte categorii de personal din cadrul organelor autorității judecătorești, în afară de magistrați și personalul de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, acestora, au operat alte două suspendări succesive, prevăzute de dispozițiile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002 și ale art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003.

Curtea a stabilit, totodată, că dispozițiile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 și-au produs efectele numai până la data de 1 ianuarie 2002, așa cum prevedea textul acestei ordonanțe de urgență, iar cele trei legi bugetare, până la 31 decembrie 2002, respectiv până la data de 31 decembrie 2003 și 31 decembrie 2004. Prin Decizia nr. 56 din 1 februarie 2005, Curtea a reținut că „toate aceste dispoziții legale au avut aplicare limitată în timp, în sensul dispozițiilor art. 64 alin. (1) și ale art. 66 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004, astfel că ele nu mai pot fi considerate ca fiind încă în vigoare“.

În consecință, având în vedere că dispozițiile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 au avut o aplicare temporară, producându-și efectele până la data de 1 ianuarie 2002, Curtea a constatat că, la data ridicării excepției, acestea nu mai erau în vigoare, iar, în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție și cu cele ale art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții este inadmisibilă.

Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, „în ceea ce privește legile bugetare, Curtea Constituțională, printr-o jurisprudență constantă, a stabilit că, după expirarea anului bugetar, legile de aprobare a bugetului nu mai sunt în vigoare, având în vedere că însuși textul constituțional al art. 138 consacră principiul anualității bugetului de stat“. Astfel, legile nr. 743/2001, nr. 631/2002 și nr. 507/2003 au ieșit din vigoare la expirarea exercițiului bugetar pentru care au fost adoptate.

În conformitate cu prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate privește legile și

ordonanțele în vigoare sau dispoziții din acestea. În consecință, Curtea a constatat că, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, precum și a celor ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003 este inadmisibilă.

În ceea ce îi privește pe magistrați și personalul de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, acestora, Curtea a constatat că dispozițiile legale referitoare la aceștia și a căror aplicare fusese suspendată au fost abrogate, potrivit art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002, începând cu data de 1 ianuarie 2003. În legătură cu excepția de neconstituționalitate a acestui din urmă text de lege, Curtea, prin Decizia nr. 37 din 25 ianuarie 2005, a reținut că „beneficiul unor drepturi salariale suplimentare, cum este și prima de concediu, nu constituie un drept constituțional fundamental, iar prevederile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în privința reglementării lor. În consecință, legiuitorul este în drept să le acorde, să le modifice ori să înceteze acordarea lor, precum și să stabilească perioada în care le acordă. De altfel, aplicând acest principiu, legiuitorul a înțeles ca prin prevederile art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 să abroge toate dispozițiile Legii nr. 50/1996 referitoare la salarizarea și alte drepturi ale magistraților și personalului de specialitate juridică asimilat, astfel că prevederile art. 41¹ alin. (1) din Legea nr. 50/1996 și-au încetat aplicarea cu privire la aceste categorii de persoane“.

Considerentele care au stat la baza acestor decizii ale Curții Constituționale își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002 și ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, excepție ridicată de Paraschiva Popovici și alții în Dosarul nr. 3.744/M/2004 al Tribunalului Brașov, de Gheorghe Burdea și alții în Dosarul nr. 4.122/M/2004 al Tribunalului Brașov, de Ioan Brutcă și Gherghina Tudor în Dosarul nr. 2.184/2004 al Tribunalului Covasna, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, excepție ridicată de Nicoleta Zettel și alții în Dosarul nr. 9.266/2004 al Tribunalului Suceava, precum și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, excepție ridicată de Gabriela Aurelia Nedelcu și alții în Dosarul nr. 1.002/C/2004 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, excepție ridicată de Nicoleta Zettel și alții în Dosarul nr. 9.266/2004 al Tribunalului Suceava.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.603/2004 privind darea unui imobil în folosință gratuită Asociației „Grupul pentru Dialog Social“**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.603/2004 privind darea unui imobil în folosință gratuită Asociației „Grupul pentru Dialog Social“, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 949 din 18 octombrie 2004, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se aprobă darea în folosință gratuită, pe o perioadă de 10 ani, cu destinația de sediu, Asociației „Grupul pentru Dialog Social“, persoană juridică de drept privat, fără scop lucrativ, care desfășoară activitate de

utilitate publică, a imobilului monument istoric, proprietate publică a statului, situat în municipiul București, Calea Victoriei nr. 120, sectorul 1, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, aflat în administrarea Ministerului Culturii și Cultelor — Muzeul Național al Satului «Dimitrie Gusti»“.

2. Titlul anexei va avea următorul cuprins:

**„DATE DE IDENTIFICARE
a imobilului care se dă în folosință gratuită, pe o perioadă de 10 ani, Asociației «Grupul pentru Dialog Social»“**

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul culturii și cultelor,

Monica Octavia Muscă

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

București, 21 aprilie 2005.

Nr. 325.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2005 al Companiei Naționale de Administrare a Fondului Piscicol, aflată în subordinea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 38 alin. (1) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2005 al Companiei Naționale de Administrare a Fondului Piscicol, aflată în subordinea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Defalcarea pe trimestre a indicatorilor prevăzuți în bugetul de venituri și cheltuieli menționat la alin. (1) se analizează și se aprobă de către Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli

prevăzut la art. 1 alin. (1) reprezintă limita maximă și nu poate fi depășit decât cu aprobarea Guvernului, în cazuri justificate, la propunerea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, cu avizul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei și al Ministerului Finanțelor Publice.

(2) În cazul în care în execuția bugetului se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor totale aprobate, nivelul cheltuielilor efectuate va fi proporțional cu gradul de realizare a veniturilor.

Art. 3. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 50.000.000 lei.

*) Anexa se comunică Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale.

(2) Contravenției prevăzute la alin. (1) i se aplică dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Contravenția prevăzută la art. 3 se constată și amenda se aplică persoanelor vinovate de nerespectarea

prevederilor prezentei hotărâri de către organele de control financiar ale statului, împuternicite potrivit legii.

Art. 5. — Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale va transmite bugetul de venituri și cheltuieli Companiei Naționale de Administrare a Fondului Piscicol, în vederea ducerii la îndeplinire a prevederilor acestuia.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Gheorghe Flutur

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

Ministrul finanțelor publice,
Ionel Popescu

București, 21 aprilie 2005.
Nr. 331.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării tehnice „Normativ privind proiectarea liniilor și stațiilor de cale ferată pentru viteze până la 200 km/h“, indicativ NP 109-04

În conformitate cu art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 2 pct. 45 și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 12 din 14 octombrie 2004 al Comitetului tehnic de specialitate — CTS 10 și Procesul-verbal de avizare nr. 41 din 15 octombrie 2004 al Comitetului tehnic de coordonare generală,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Normativ privind proiectarea liniilor și stațiilor de cale ferată pentru viteze până la 200 km/h“, indicativ NP 109-04, elaborată de Autoritatea Feroviară Română — AFER, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin orice dispoziție contrară se abrogă.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 15 februarie 2005.
Nr. 169.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial“, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 016231